

РЕШЕНИЕ

№ 1655

гр. София, 13.03.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 80 състав,
в публично заседание на 07.03.2024 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Виржиния Петрова

при участието на секретаря Цветелина Заркова, като разгледа дело номер **493** по описа за **2024** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 268, ал. 1 и сл. от Данъчно - осигурителния процесуален кодекс (ДОПК).

Образувано е по жалба вх. № 1846 от 16.01.2024г. по описа на АССГ, изпратена от административния орган, на „КРИС ПРОСПЕРИТЕТ“ ЕООД-ЕИК-202912383, представлявано от управителя Т. И. Д., чрез адв. С. Т., срещу Решение № ПИ-413 от 21.12.2023г. на Директора на ТД на НАП С., с което е оставена без уважение като неоснователна, жалба вх. № 70-00-1852/13.1212023г. по регистъра на ТД на НАП С., подадена срещу Разпореждане с изх. № С230022-137-0008538/07.12.2023г., издадено от С. Г. на длъжност публичен изпълнител при ТД на НАП С..

Жалбоподателят излага подробни съображения за незаконосъобразност на оспореното решение, като постановено при допуснати съществени процесуални нарушения, противоречие с материалния закон и неправилно прилагане на института на давността. Твърди се, че жалбоподателят не е уведомяван за започналото принудително изпълнение като едва на 15.11.2023г. при справка по своя инициатива чрез информационната система на НАП е установил, че дружеството „КРИС ПРОСПЕРИТЕТ“ ЕООД има публични задължения и за образуваното изпълнително производство, като това обстоятелство не е отчетено от органите по приходите. Иска се отмяна на решението и потвърденото с него разпореждане. В съдебно заседание жалбата се поддържа изцяло чрез процесуален представител адв. Т., който претендира и съдебно-деловодни разноски.

Ответникът по жалбата, чрез упълномощения си процесуален представител юрк. Й.,

изразява становище за неоснователност на оспорването и иска решението да бъде потвърдено като правилно и законосъобразно. Претендира съдебно-деловодни разности в размер на юрисконсултско възнаграждение и прави възражение за прекомерност на претендираното адвокатско възнаграждение.

Софийска градска прокуратура не изпраща представител и не взема становище.

Административен съд София-град след като обсъди доводите на страните и въз основа на представените по делото доказателства и вътрешно убеждение, приема за установено от фактическа и правна страна следното:

Срещу жалбоподателя в ТД на НАП-С. е образувано Изпълнително дело №[ЕИК]/2016г. за неплатени от него установени и изискуеми публични вземания.

На 21.11.2023г. е депозиран молба с вх.№70-00-1711, с която иска да бъдат отписани по давност публични задължения по отношение на разнородни публични вземания за задължителни осигурителни вноски. На 07.12.2023г. публичен изпълнител при ТД на НАП- [населено място] издал Разпореждане № С-230022-137-0008538, с което отказал да прекрати събирането на вземанията поради изтекла погасителна давност.

Разпореждането е обжалвано пред директора на ТД на НАП С., който с Решение №ПИ-413/21.12.2023г. е оставил без уважение подадената жалба срещу Разпореждането за отказ за погасяване на публични държавни вземания поради изтекла давност. Решаващия орган приел, че към момента на постановяване на административния акт давността по отношение на процесните публични задължения не е изтекла. Органът мотивира решението си, като излага още, че с цел обезпечаване на вземанията, на 17.08.2017г. е издадено Постановление за налагане на обезпечителни мерки с изх. № С170022-022-0046323 от К. Р. на длъжност старши публичен изпълнител в дирекция „Събиране“ при ТД на НАП С.. Установил е, че за задълженията за данъчен период 2014г. и 2015г. произтичащи от подадени декларации от задълженото лице за данъци и задължителни осигурителни вноски, петгодишната давност е започнала да тече на 01.01.2015г. съответно 01.01.2016г., но същата е спряна с издаденото Постановление за налагане на обезпечителни мерки с изх. № С170022-022-0046323/17.08.2017г. от К. Р. на длъжност старши публичен изпълнител в дирекция „Събиране“ при ТД на НАП С. и към момента на постановяване на решението не е изтекла.

Съдът, като обсъди събраните по делото доказателства и като извърши проверка на законосъобразността на оспореното решение, намира за установено следното:

Оспорването, като направено в законово установения срок, от легитимирано лице с правен интерес и против акт, подлежащ на съдебно обжалване и контрол за законосъобразност съгласно чл. 268, ал. 1 от ДОПК, е процесуално допустимо.

Разгледана по същество жалбата е основателна.

Обжалваното Решение е издадено от Х. М. - Директор на Териториална дирекция на НАП – С. оправомощен със Заповед №ЗЦУ-ОПР-76/09.11.2023г. и представлява валиден административен акт, доколкото материалната, териториалната или персоналната компетентност на издателя му не е оспорена по делото. Решението на Директора на ТД на НАП С. в случая е издадено в рамките на законоустановената компетентност на органа по място, по материя и по степен. Съгласно чл. 266, ал. 1 от ДОПК, Директорът на ТД на НАП С., като компетентна териториална дирекция, в съответствие с правомощията си се е произнесъл с решение по оспореното пред него разпореждане. С оглед изложеното обжалваното решение представлява валиден административен акт.

Настоящият състав на съда намира, че оспореното Решение № ПИ - 413/21.12.2023г. е издадено в законоустановената писмена форма, съдържа изискуемите реквизити и е мотивирано.

Не се установят по делото и допуснати от административния орган съществени нарушения на процесуалните правила.

Спорът е правен и се отнася до приложението на института на погасителната давност за задълженията по Изпълнително дело №[ЕИК]/2016г. и конкретно дали правилно директорът на ТД на НАП С. прилага разпоредбата на чл. 171, ал. 2 и чл. 172 от ДОПК.

За да се установи дали към датата на подаденото от жалбоподателя възражение, погасителната давност за принудително изпълнение на процесното вземане е изтекла, следва да се установи дали започналата да тече такава е била прекъсвана или спирана.

Съгласно чл. 172, ал. 1 от ДОПК, давността спира: 1. когато е започнало производство по установяване на публичното вземане - до издаването на акта, но за не повече от една година; 2. когато изпълнението на акта, с който е установено вземането, бъде спряно - за срока на спирането; 3. когато е дадено разрешение за разсрочване или отсрочване на плащането - за срока на разсрочването или отсрочването; 4. когато актът, с който е определено задължението, се обжалва; 5. с налагането на обезпечителни мерки; 6. когато е образувано наказателно производство, от изхода на което зависи установяването или събирането на публичното задължение.

Съгласно чл. 172, ал. 2 от ДОПК давността се прекъсва с издаването на акта за установяване на публичното вземане или с предприемането на действия по принудително изпълнение, като съгласно ал. 3, от прекъсването на давността започва да тече нова давност.

Давността се прекъсва с предприемането на кое да е изпълнително действие в рамките на определен изпълнителен способ - налагането на запор или възбрана, извършване на опис и оценка на вещ, назначаването на пазач, насрочването и извършването на продан и др. В изпълнителното производство давността се прекъсва многократно, с предприемането на всеки отделен изпълнителен способ и с извършването на всяко изпълнително действие, изграждащо съответния способ, след което прекъсване започва да тече нова давност. За да предизвикат действията на публичния изпълнител прекъсване, то тези действия следва да са били сведени до знанието на длъжника. Позоваването на предвидената в закона погасителна давност е средство за защита на длъжника. Ето защо всяко действие, с което давността се прекъсва, следва да е доведено предварително до неговото знание. Лицето, срещу което се предприемат действията по принудително изпълнение, следва да бъде наясно, че бездействието на вискателя е приключило и той заявява претенциите си за плащане на публичното задължение. Не може да бъде прекъсната давността, без длъжникът да е узнал за това. Само тези действия, които са сведени до знанието му, могат да послужат за прекъсване на давността. В този смисъл е и Тълкувателно решение № 7/15.04.2021 г. на Върховния административен съд на Република България - ОСС от I и II колегия на ВАС, по Тълкувателно дело № 8/2019 г. Последното сочи, че действията по образуване на изпълнително дело по реда на чл. 220, ал. 1 от ДОПК и изпращане на съобщение по реда на чл. 221 от ДОПК не са действия прекъсващи давността за принудително изпълнение.

Първото същинско действие на компетентния орган по принудително изпълнение е съобщение по чл. 221 от ДОПК за доброволно изпълнение с изх. №

C170022-048-0047425/07.04.2017г., за което обаче липсват данни да е получено, но същото действие не е довело до прекъсване на давността.

Следващо действие на компетентния орган по принудително изпълнение е налагането на обезпечителни мерки с Постановление изх. № C170022-022-0046323/17.08.2017г. от К. Р. на длъжност старши публичен изпълнител в дирекция „Събиране“ при ТД на НАП С., с което е наложен запор върху налични и постъпващи суми по банкови сметки, депозити, както и вложени вещи в трезори, включително съдържанието на касети и суми, предоставени за доверително управление, находящи се в „Уни Кредит Булбанк“ АД подробно посочени в Постановлението, но по преписката не се съдържат доказателства, това действие да е било надлежно съобщено на жалбоподателя, предвид което същото не е прекъснало давността по чл. 172, ал. 2 от ДОПК.

Лицето, срещу което се предприемат действията по принудително изпълнение, следва да бъде наясно, че бездействието на вискателя е приключило и той заявява претенциите си за плащане на публичното задължение. Не може да бъде прекъсната давността, без длъжникът да е узнал за това. Не са представени доказателства, че са изпратени до жалбоподателя и че същият не ги е получил, поради непотърсена пратка или не доставена по други причини. В тежест на административния орган е да представи доказателства относно приетите от него в решението за настъпили факти, а именно, че Постановление за налагане на обезпечителни мерки с изх. № C170022-022-0046323/17.08.2017г. от с.п.и.К. Р. е връчено на длъжника и на банките и че е произвело действие - арг. от чл. 202, ал. 1 ДОПК, вр.ал.2 и ал.3 от ДОПК. В аспекта на даденото тълкуване относно актовете на публичния изпълнител, които имат за правна последица прекъсването на давността и поставеното условие, тези актове да са достигали до знанието на длъжника, съдът намира, че не е доказан факта на узнаването за издаденото от публичния изпълнител Постановление за налагане на обезпечителни мерки с изх. изх. № C170022-022-0046323/17.08.2017г., поради което и същото не е произвело действие по отношение на длъжника и съответното не е налице прекъсване на давността по отношение на посочените задължения в Разпореждане с изх. № C230022-137-0008538/07.12.2023г., издадено от С. Г. на длъжност публичен изпълнител при ТД на НАП С.. Така оспорващият е бил лишен от правото си да узнае за наложените обезпечителни мерки и съответно да може да предприеме действия за защита срещу тях.

По изложените съображения, следва да се приеме, че решението на Директора на ТД на НАП, [населено място] и потвърденото с него разпореждане са незаконосъобразни и следва да бъдат отменени, като преписката се върне на публичния изпълнител за ново произнасяне и постановяване на разпореждане, с което да прекрати поради изтекла давност, публични задължения на „КРИС ПРОСПЕРИТЕТ“ ЕООД-ЕИК-202912383, представлявано от управителя Т. И. Д., произтичащи от подробно описаните в Решението изпълнителни титубли.

С оглед изхода от спора, жалбоподателят има право на сторените в производството разноски, съгласно приложен списък и доказателства към него. Същите възлизат на 2068.00лв., от които 50.00 лв. държавна такса и адвокатско възнаграждение в размер на 2018.00 лв. по чл. 38, ал. 1, т. 2 от Закона за адвокатурата, съобразно материалния интерес по делото 17982.43 лв. по представена справка за задълженията към 29.02.2024г. Съдът намира, че направеното възражение за прекомерност на адвокатския хонорар е неоснователно, с оглед действителната фактическа и правна сложност на делото и материалния интерес по него.

Така мотивиран и на основание чл. 268 от ДОПК, Административен съд София град, 80 състав

РЕШИ:

ОТМЕНЯ Решение № ПИ-413 от 21.12.2023г. на Директора на ТД на НАП С., с което е оставена без уважение като неоснователна жалба вх. № 70-00-1852/13.12.2023г. по регистъра на ТД на НАП С., подадена срещу Разпореждане с изх. № С230022-137-0008538/07.12.2023г., издадено от С. Г. на длъжност публичен изпълнител при ТД на НАП С..

ВРЪЩА преписката за произнасяне съобразно мотивите на решението.

ОСЪЖДА Териториална Дирекция на НАП-С., да заплати на „КРИС ПРОСПЕРИТЕТ“ ЕООД-ЕИК-202912383, представлявано от управителя Т. И. Д. сумата от 2068.00 /две хиляди и шестдесет и осем/ лева съдебно-деловодни разноски в производството.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване.

СЪДИЯ: